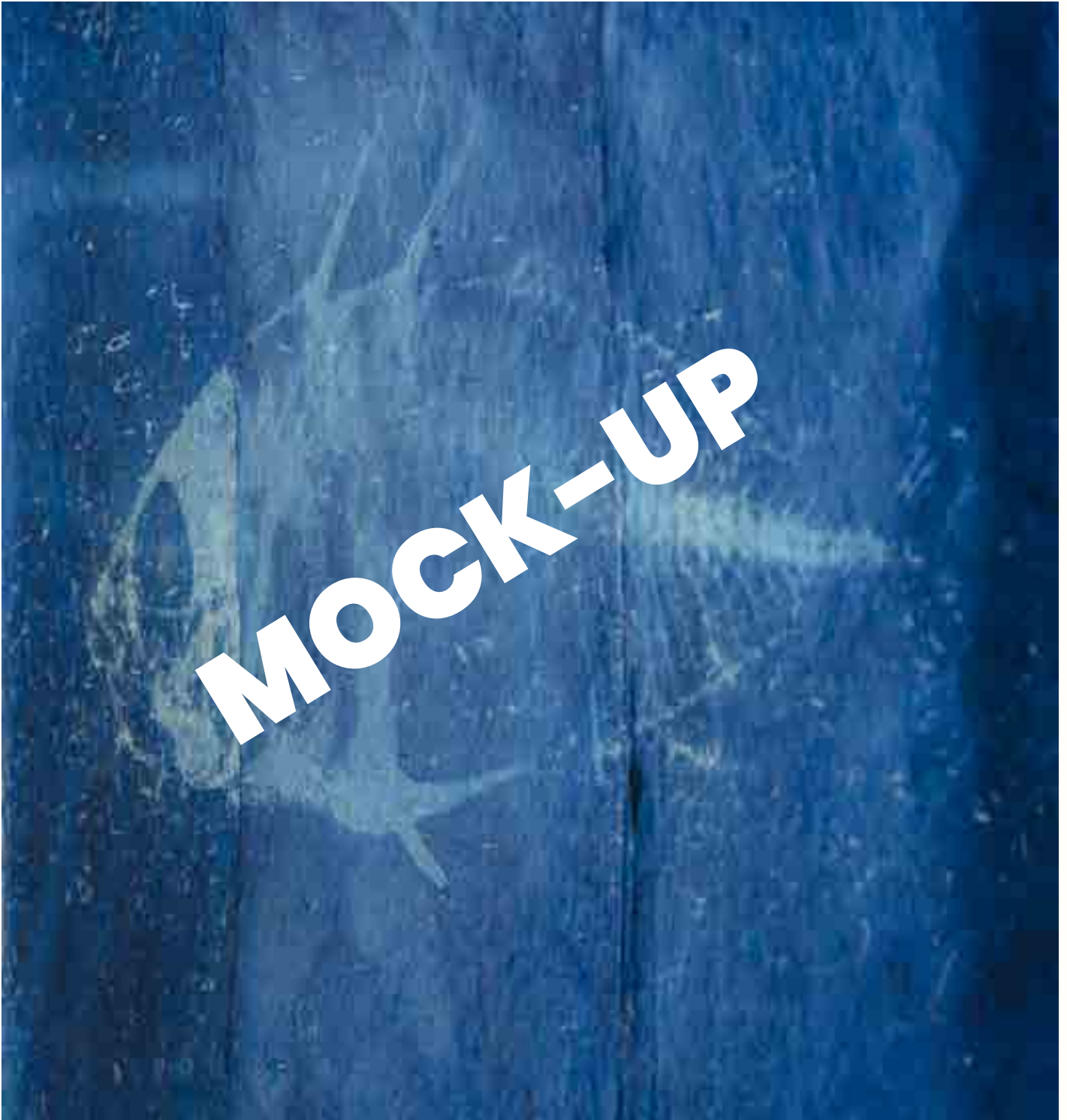

Kulturform

Nyt kulturmagasin! Har vi virkelig brug

Denne leder er skrevet af stifter og musiker Christian Wendelboe Bundgaard. Vi udgiver løbende indblik og refleksioner fra redaktionen for at dele magasinets rejse med læserne og åbne op for med-inputs.

Christian Wendelboe Bundgaard
Stifter af Kulturform

Ja, er det korte svar, hvis du spørger mig.

Inden jeg uddyber, er det først og fremmest på sin plads at byde dig velkommen, kære læser. Her på Kulturform er vi utrolig glade for, at du har fundet din vej ind til vores nye magasin. Vi har sat næsen op efter at skabe et medie, der kan blive det faste samlingspunkt for kulturformidling og dækningen af kunstneriske og kulturelle praksisser i Danmark, samt i Grønland og Færøerne.

Kulturform er skabt på baggrund af nogle af de tendenser, vi på redaktionen og jeg selv har set danne sig i mediebillivet over de sidste mange år samt mine egne erfaringer fra kulturbranchen. De spænder over et årti som aktiv blues- og jazzmusiker på scener rundt om i Danmark og internationalt – og i den tid har jeg selv været vidne til de hurtige udviklinger og omlægninger af kulturbranchen, som både jeg selv og mine kollegaer på tværs af generationer har oplevet.

Udviklingerv, der har udfordret vores nærvær til det lokale og vores nysgerrighed på det ukendte.

Et medie midt imellem

Faldet i lokale medier og redaktioner er desværre en af de ting, vi har vidnet gennem de seneste mange år. Medier, som førhen var ambassadører for at dække lokal kunst og kultur rundt om i landet.

Derfor er dækningen af kunst- og kulturområdet primært tilfaldet de større mediehuse. Desværre er det i min optik og gennemgang af mediernes indhold ofte synligt, at der er et stort fokus på populærkulturelle emner, højtprofilerede aktiviteter og kendte navne fra ind- og udland. Selv når medierne dækker mere nicheprægede områder, falder de ofte i fælden for det velkendte. Taletiden og opmærksomheden tilfalder altså ofte dem, som allerede er etablerede som velkendte kunstnere, eller som minimum er del af et samarbejde, måske endda ansat, ved en af de store kulturinstitutioner.

Det er ikke for at underkende eller undergrave behovet for disse institutioner – eller for de store medier. Men i en tid, hvor der kæmpes om kulturforbrugernes opmærksomhed og er et markant behov for stærk branding, ender disse store maskinerier til tider med at være altoverskyggende i repræsentationen af kunst- og kulturområdet.

Ligeledes i debatten om, hvilken retning branchen skal bevæge sig i.

Det er selvfølgelig også nemt at male fanden på væggen og i afmagten pege på, at de små er underlagt de store kulturbærende institutioners og mediers hegemoni. For man må ikke glemme, at der også her i landet findes enormt mange niche- og genrespecifikke kulturmedier, som dækker hvert deres eget lille hjørne af sektoren. Noget jeg selv i min egen musiske karriere ikke havde kunne være foruden. Disse mindre medier gør uden tvivl et stort stykke arbejde i at dokumentere, anmelde og skabe omtale om et hav af de kunstnere, som falder under deres paraply. Desværre ender deres rækkevidde sjældent med at nå andre end dem, som allerede er en del af gruppen – et nyttilkommet publikum er svært at få fat i. Så hvor placerer det så Kulturform i et medie landskab? Det korte, og lidt unuancerede svar er, at det placerer os et sted i midten. Det er ikke vores ambition at være endnu et populærkulturelt medie, der anmelder – men samtidig må det heller ikke blive så snævert, at vi ender med at overtage dækningen af nicheområderne. Vi er heller ikke et nyhedsmedie, hvor fortællingerne eller dækningen skal bruges til at sælge billetter. Vi går derimod efter at skabe fortællinger der kan skabe grobund for refleksioner, faglig inspiration og ikke mindst samarbejder på tværs af genrer.

Alle skal have råd – også kunstnerne selv

Tilværelsen som kunstner – og i mit tilfælde musiker – overskygges til tider af de mange kasketter, man skal have på. Noget, der ikke kun er mig forundt. For som kunstner og udøvende kulturformidler er man i 2025 ikke blot en kreativ håndværker eller sjæl; man er også erhvervsdrivende, der skal kunne håndtere de administrative regler og krav, som hele tiden smides i hovedet på en. Dertil agerer man også PR- og marketingbureau samt 'content creator' for sit eget brand. Så når tiden endelig kommer til det håndværk og kreative arbejde, man egentlig burde dedikere sin tid til, er den ikke altid til stede. Vil vi give kunstnere og kulturformidlere plads til at snakke om deres fag. Et af formålene med Kulturform er at støtte og bakke op om de ambitioner og det arbejde, der ligger i at være udøvende kunstner. Men vi inkluderer også en ærlighed om alt det udenoms praktiske og 'kedelige.' Og så er mediet helt gratis. Alle skal have mulighed for at læse Kulturform. Jeg må igen trække på min egen erfaring og erkende, at det nuværende medielandskab ofte glemmer dem, de selv skriver om. Alt for ofte mødes man af betalingsmur, som selv kunstnerne, ikke engang kan komme over. Vi satser derfor på at skabe et medie, der bygger støtte og medborgerskab. Mediet skal i øvrigt inspirere og give værktøjer til nysgerrige læsere – på tværs af genrer. Vi tror, at der i fortællingen om, hvordan man skaber en lokal revyforestilling, kan gemme sig guldkorn til, hvordan man som spillested i en by kan skabe tiltag, der engagerer de lokale til aktiv deltagelse. Eller at en forfatters vej til udgivelse måske kan hjælpe billedkunstneren til at tænke ud af boksen i forhold til, hvilke former og kanaler man udgiver gennem. På tværs af kulturer og ideologier kan andres gøre-måder og arbejdsprocesser inspirere os til at kigge indad og tænke nyt.

Hvorfor hedder det Kulturform?

Kulturform er for alle, og det handler ikke om at definere, hvad der er den rigtige kultur. Magasinets DNA er, at vi ikke forholder os til, om noget er god eller dårlig kunst. Vi har ingen ambition om at anmelde andres hårde arbejde

med hjerter eller stjerner. Selvfølgelig kan vi ikke frasige os at ende med at agere gatekeepers til, hvem og hvad der får taletid gennem os. Men opgaven om det opsøgende arbejde ligger hos os som kulturformidlende medie – og vil hele tiden forsøge at se ud over os selv. Kulturform sigter derfor imod at give en stemme til dem, som ofte drukner i mængden, i håbet om, at vi – ved at lære om det at være kunstner og arbejde med kulturformidler fra øst til vest og fra nord til syd – kan give hinanden en større forståelse og opfordre til samarbejde, refleksion og brugen af kulturelle tilbud.

Og nu til navnet, med fare for at blive en anelse højtflyvende.

Ifølge Den Danske Ordbog har ordet 'Kulturform' to betydninger. Den første er "en særlig måde som en kultur fremtræder på; kulturmønster." Den anden er taget fra botanikken, hvor kulturform er de underkategorier – afarter – der findes til en større helhed. Med udgangspunkt i førstnævnte er kultur ikke kun noget, vi samlet taler om i ental. En kultur, har altså sine egne måder at fremtræde på. Jeg ønsker personligt at bryde med det til tider enøjede narrativ, der ligger i ordet "kulturen". For når de højere instanser snakker om åndelig oprustning og en ambition om at værne om de idealistiske europæiske kulturtraditioner, som er under pres fra både øst og vest, så opstår der også en tendens til, at vi begynder at tale om kultur i ental. Nemlig "Kulturen". Her pejler jeg mod den anden forklaring – altså den fra botanikken. For selvom man altid kan løfte snakken og begrebsliggørelsen af ordet "kultur" op på et nationalt fælles niveau, ville det også være blåøjet at tro, at alle i et givent samfund én til én deler de samme kulturtraditioner. Der findes altid subkulturer og egnspecifikke traditioner, som ikke nødvendigvis tilfalder alle under den samme paraplybetegnelse for kultur i et nationalt perspektiv. Derfor er det vores ambition på redaktionen at gøre dækningen af kunst- og kulturområdet så fri som muligt fra prædefinerede og institutionsfastlagte definitioner af, hvad kulturen er. Vi håber virkelig, at I læsere her vil have lyst til at byde ind med idéer til historier rundt omkring i Danmark, Grønland og Færøerne. For det er jer, der ved bedst.

Du kan indsende bud på historier på vores hjemmeside.

Endnu engang velkommen til Kulturform.

Naturens sårbarhed skildres med blåtryk i ny kunstudstilling på Silkeborg Bad

Kunstner Karin Lykke fra Odsherred har netop haft fernisering på sin store soloudstilling "Naturens Øje." Hun har udstillet 190 enkeltværker i oplevelsesrum på KunstCentret Silkeborg Bad, hvor publikum kan opleve maleriske aftryk af insekter, fugleæg, og dyr fra den nordiske natur.

Af Mie Olsen

På øverste etage i KunstCentret Silkeborg Bad kan gæster frem til januar 2026 opleve billedkunstner Karin Lykkes tankevækkende og til tider provokerende værker af naturmotiver afbilledet med fotokemisk aftryk på skrøbeligt papir og stofbaner.

Udstillingen 'Naturens Øje' er kulminationen af flere års arbejde med at studere naturmotiver i Danmark, Island og på Færøerne og vække dem til live i hendes atelier i Vallekilde på Sjælland.

"Værkerne er udformet af min kærlighed til naturen. De er også en opfordring til at passe godt på den," fortæller kunstneren, der både har fotograferet smeltende gletsjere på Island og undersøgt marineliv og blæretang i de iltsvindende danske farvande. Hendes aktuelle udstilling tager afsæt i FN's klimamål, hvor ét af hovedtemaerne er skrøbeligheden af de biotoper og levesteder for planter, dyr og mennesker, som trues af klimaforandringerne.

Med arbejdet ønsker Karin Lykke mest af alt at pirke til en nysgerrighed i publikum og vise, at liv i naturen er fantastisk og forunderligt. Det gør hun med den skrøbelige teknik cyanotypi – som vi vender tilbage til.

Liv og forfald i naturen

På Silkeborg Bad kan publikum bevæge sig gennem 11 forskellige rum i tre afdelinger, der har hver deres tematik: Tilbagegang (Declinity), Sårbarhed (Fragility) og Biodiversitet (Biodiversity).

Man møder kunstneriske afbildninger på stof af fugle og deres æg og fjer, insekter, fisk som for eksempel en hundestejle i 'kæmpe' størrelse, planter i forfald, døde dyr dræbt

i trafikken eller i jagt, smeltende gletsjere, dybdehavsmotiver og landskabsprospekter. Mange af værkerne har giftig-gule eller skarpeblå toner fra de flydende pigmenter, der er brugt til at kopiere aftryk fra naturobjekter over på bløde stoffer, lærreder eller papir.

Det er nemlig sådan, Karin Lykke arbejder. Hendes mindste værk er helt ned til postkortstørrelse, mens et af hovedværkerne er over halvanden meter i bredden og knap 2,6 meter i højden. Så der er virkelig nogle store skalaspring, understreger hun. Og det er også med til at skabe en undren.

"Der sker noget, når proportioner og farver ændres. Jeg håber, at det er med til at give folk en nysgerrighed og lyst til nørde naturen," siger Karin og tilføjer; "Ligesom det gamle og fortærskede udtryk om, at en fremmed er ven, du ikke har mødt endnu."

w

Børn og gæster skal gerne genkende sommerfuglene på udstillingen og spørge ind til hvor de bor, lægger deres æg og passer på deres larver. Ligesom det halvanden meter-store aftryk fra en ridefjer, som Karin oprindeligt fandt på den islandske Skagihavø og tog med hjem i lommen, vil inspirere folk til at kere sig mere om en af Islands mest udbredte mågearter.

Alle værkerne i "Naturens Øje" har et figurativt udgangspunkt.

Det vil sige, at objekterne ligner sig selv, hvorefter Karin deformerer dem ved at ændre på størrelse, tekstur, farvebrug og udtryk for at skabe kontraster og modpoler. Motivet af et bøgetræ fra Ørnsø i Silkeborgs omegn er for eksempel vendt på hovedet med fotografiske forgreninger i gule toner under den sepiabrune overmaling, mens et dødt rådyr ophøjes til noget drømmende og overjordisk i 'Dødens Kammer'.

Karin Lykkes hus i Odsherred var i august måned fyldt godt op til randen af stofbaner, kludepapir, akvarelmaling, tryksværte, bomuldsklæder og store farvede værker på lærreder i flere dele. Heldigvis har hendes familie godt med plads i det gamle bevaringsværdige stråtagshus. For ikke at nævne en stor have, hvor aftrykkene kan ligge i solen.

Vejen fra fototryk til installationskunst

For det er hendes primære arbejdsmetode. Karin praktiserer cyanotypi – en ældgammel metode til fotografisk gengivelse fra midten af 1800 tallet, før kameraet blev opfundet.

”Materialerne skal være levende og ukontrollerbare. Hver gang jeg har prøvet akryl eller olie, dør det for mig. Jeg har behov for, at der er ilt og vand til stede i processen, som skaber en transparens,” fortæller hun.

Cyanotypi processen starter med, at man opløser kemikalier i vand, hvorefter væsken males på akvarelpapir eller en anden baggrund som glas, træ eller stof. Materialet skal suge lidt, men ikke for meget, så laget skaber en lysfølsom overflade.

Herefter lægges et motiv på – for eksempel en fotokopi i sorte toner af en fisks skellet eller et træs blad. Det er vigtigt at dække med plexiglas, som beskytter for vinden. For nu skal lærredet med motivet ligge i sollys og blive direkte eksponeret for UV-stråler. Når det har gjort det i noget tid, skylles emulsionen ud med vand, så processen standses.

Nu er der skabt et negativt blåt print på baggrunden. Teknikken har været populær i botanikerkredse, fordi den er effektiv til at illustrere planter opbygning og detaljerigdom. På den måde passer cyanotypi perfekt til billedkunst, der beskæftiger sig med natur og miljø.

Men mange ting kan gå galt, understreger Karin.

Det tynde papir går nemt i stykker i opløsningen. Materialet kan suge for meget, så kunstneren skal eksperimentere med at grunde. Vejret må være optimalt, og solen monitoreres. Udtrykket kan blive helt fantastisk eller fuldstændig ødelagt alt efter, hvordan man skyller efter.

Og så er der selvfølgelig de miljømæssige overvejelser. Karin Lykke har forsøgt at nedsætte forbruget af kemikalier ved at anvende en form for organisk træbeskyttelse i stedet.

Samtidig har hun skullet visualisere, hvordan de mange værker i udstillingen kunne få et forskelligt udtryk og skabe skiftende oplevelser for publikum. Af den grund har billedkunstneren eksperimenteret med alt fra opløst bomulds-materiale til produktion på Silkeborg Papirfabrik til store stofbaner.

En intens arbejds-sommer

For det er hendes primære arbejdsmetode. Karin pra Det kræver meget at stå for en soloudstilling med knap 200 værker alene.

Det har Karin Lykke erfaret på godt og ondt henover sommeren, hvor hun har dobbeltjobbet med undervisningsjobs hos Danish International Studying Abroad (DIS) og selvstændigt arrangeret weekend- og ugekurser i eksperimenterende akvarelteknik. Samtidig skulle der produceres billedkunst hjemme i atelieret. Det har været nødvendigt for at få smør på brødet, understreger kunstneren. Udstillingen på Silkeborg Bad er hendes hidtil største.

”Naturens Øje’ betyder utrolig meget for mig. Det er en kæmpe chance for at nå et publikum med mit budskab,” siger Karin og fortæller, at Silkeborg Bad har et besøgstal på 25.000 – 30.000 om året samt professionelle rundvisere, der guider folk rundt.

Udstillingen har også lagt et forventningspres på hende – nu skulle varen leveres. Selv som dedikeret vinterbader har Karin ikke været i nærheden af havvand hele sommeren, fordi hun ikke turde at give sig selv det frirum. Og flere gange er hun blevet sendt pænt i seng omkring midnatstid af sin mand.

”Det har handlet om at finde en balance mellem produktiv flow og stress,” indrømmer Karin.

Som arkitekt har hun dog haft nogle strukturelle værktøjer, der gjorde planlægningen nemmere. Helt i starten af den to-år lange produktionsproces var Karin Lykke forbi KunstCentret Silkeborg Bad for at måle rummene op og lave en detaljeret plantegning. Hun tog også fotos af lyset på forskellige tidspunkter af dagen.

Ud fra det lavede hun en model i størrelsesforholdet 1:50 med små skitser af værkerne og deres placering. Den strukturerede tilgang med konkrete mål og skitser hjalp Karin med at sætte de mere kreative processer fri i perioder for så at kunne tilpasse dem 'rammen' i andre. Sideløbende med forberedelser søgte hun funding til at dække de mange materialeudgifter.

Naturens Øje er blandt andet støttet af Grosserer L. F. Foghts Fond, Poul Johansen Fonden og Dragsholm Sparekasse. Bogen "Naturens Værk - 52 vilde danske planter", der er udgivet af KunstCentret Silkeborg Bad i forbindelse med udstillingen, er støttet af Lademanns Fond.

Karin Lykkes soloudstilling 'Naturens Øje' kan opleves på Silkeborg Bad fra 20. september 2025 til 18. januar 2026.

Med trommestikker og tomme containere har Roan bygget sin egen musikskole i Roskilde

Underviser Roan Segers har banket sin egen private musikskole op fra bunden. En rejse der ikke kun har budt på sød musik, men også væsentlige udfordringer i det didaktiske marked for dansk musikundervisning.

I Danmark har vi en lang tradition for offentlige musikskoler, der tilbyder undervisning til børn og unge. Faktisk er det fastsat ved lov i 'Bekendtgørelsen om musikskoler'. Mange forbinder derfor begrebet musikskoler med en kommunal varetagelse. Der findes imidlertid også mange private aktører, der bidrager til musikundervisningen.

Roan Segers er en af de ildsjæle, der har sat sig for at skabe musikalsk glæde gennem indlæring. Han er underviser, trommeslager og daglig leder af Music'scool.

Skolen ligger i hjertet af Musicon, en bydel i Roskilde, der stadig er under rivende udvikling, og hvor selv gadenavnene emmer af kreativitet. Her finder man blandt andet Lydmuren, Basgangen, Rabalderstræde og Penselstrøget. Mellem de moderne lejlighedskomplekser ligger et lille område skabt af ombyggede containere kaldet Containerstriben – og her på Penselstrøget 56 holder Music'scool til.

Bygget med de bare næver

Når man træder ind ad døren til ombyggede containere, mødes man straks af musik og udstyr, der leder tankerne hen på et professionelt øvelokale eller studie. Instrumenterne står klar til brug: Klaverer, guitarer, mikrofoner, basser og trommer er sat op og koblet til, så der kan spilles, optages, læres og leges.

Music'scools lokation er ingen tilfældighed. Roan Segers, der oprindeligt kommer fra Holland, besøgte første gang Musicon i 2010 og var ikke i tvivl. Hvis han skulle åbne en musikskole i Danmark, måtte det være her – midt i en kreativ bydel i vækst.

For Roan var det en naturlig forlængelse af hans egen rejse, som allerede i barndommen begyndte på en kommunal musikskole i Holland. I år 2000 startede han som lærer på den første Music'scool i Holland. Senere, i 2008, blev han medejer, og i løbet af ti år udvidede skolen sig til at have afdelinger i fire hollandske byer. Da Roan senere flyttede med sin familie til Danmark for børnenes skyld, stod ambitionen klar: Han ville fortsætte sit musikalske virke og videreføre Music'scool-konceptet, der i dag omfatter otte lokationer – syv i Holland og én selvstændig satellit i Roskilde.

“Jeg havde ikke tænkt så langt over det. Der ligger min passion, altså undervisning og at spille musik. Hvad det krævede at starte musikskolen, var jeg ikke sikker på,” fortæller Roan.

Som han efterfølgende fortæller, så kræver det en del praktisk arbejde at starte sin helt egen skole – lige fra lokaler over instrumenter til ikke mindst undervisere. At sige, at det blot kræver ”en del praktisk arbejde”, er faktisk lidt af en underdrivelse i Roans tilfælde.

Uden nogen form for økonomisk støtte fra fonde eller andre tilskudsordninger har musikunderviseren, for at få pengene til at slå til, selv stået for en stor del af arbejdet med at bygge skolen. For eksempel blev lokalerne – eller rettere containerne – som musikskolen i dag holder til i, ikke leveret færdigbyggede. Dem har Roan selv bygget i samarbejde med professionelle håndværkere.

Der er altså blevet lagt mange ulønnede arbejdstimer i at skabe de rammer, der sikrer, at musikundervisningen kan finde sted i lydisolerede og hyggelige omgivelser. At økonomien hele tiden skal afvejes, og at der også gerne skal udbetales løn, betyder da også, at de sidste to lokaler, som ville kunne øge antallet af lektioner, stadig er under konstruktion.

Dertil har Roan som daglig leder, ejer og underviser også mange hatte på; Alt fra at lave regnskab, sørge for at der er kaffe på kanden og rent i lokalerne, til håndtering af tilmeldinger, aflysninger og ikke mindst promovning af skolens eksistens.

At promovere et privat alternativ til det kommunale var da også svært i starten.

Det var lidt af en overraskelse, da Roan for alvor begyndte at lære det danske musikskolelandskab at kende. Med erfaring fra Holland var det lidt af en øjenåbner for ham, hvor stor en rolle de kommunale musikskoler spiller i Danmark. Under byggeriet og i begyndelsen af skolens åbning fik Roan da også mange spørgsmål om, hvorvidt den kommunale musikskole var ved at åbne nye lokaler midt i Musicon.

Det var den så ikke. For selv om Roan under samtalen anerkender, at han måske ikke havde lavet en decideret markeds- og konkurrentanalyse, inden de første sten blev lagt til fundamentet, blev han alligevel overrasket over, at folk ikke var vant til tanken om en privat musikskole.

“Privat? Folk bliver lidt overraskede – de går ud fra, at det fungerer på samme måde som det kommunale. Og det gør det så ikke,” fortsætter Roan.

At konceptet er anderledes, ses i strukturen for medlemskabet.

En central ting er, at man ikke behøver at melde sig til hvert år. Roans private skole arbejder ikke med sæsoner, og elever kan tilmelde sig når som helst.

Med andre ord fungerer modellen som den type abonnement, vi kender fra fitnesscentret. Man bliver medlem, indtil man ikke længere aktivt ønsker det. Og der følger et smart online platform med. For hos Music’scool har eleverne deres egen app.

“Vi har selvfølgelig vores egen app, og der får man overblik over sine undervisningstimer. De ligger, så man kan se en oversigt og derigennem også aflyse lektionen. Der er også en countdown til næste lektion, og så får man en besked på dagen: “Yes, it’s time to ROCK today!”

Appen er også hjemstedet, hvor underviser og elev kan kommunikere, og lektionernes indhold og forbedelser deles fra gang til gang. På den måde kan forholdet mellem musikskolen og eleverne tages med hjem, når musikken skal øves.

En praksisnær musikskole

Under samtalen med Roan tegner der sig et billede af, at Music’scool i høj grad er en satellit i landskabet af musikskoler – hverken tilknyttet Roskildes kommunale musikskole eller i et egentligt branchefællesskab med andre private aktører.

Hvordan skolen adskiller sig fra det kommunale tilbud, står derfor i høj grad til fortolkning. Men besøger man Music’scool, fornemmer man hurtigt en praksisnær og holistisk tilgang til musik. Lokalerne ligner mest af alt et øvelokale eller studie. Udstyr og instrumenter står klar til brug, og både lærernes og elevernes trommesæt er udstyret med mikrofoner, så udviklingen kan optages og afspilles.

Der skal med andre ord være plads til, at det man lærer også bruges i praksis. Roan fortæller, at hans syv undervisere langt hen ad vejen gerne selv skal være udøvende musikere.

“Jeg synes, at det er vigtigt at have undervisere, som selv spiller i et band og er aktive i musikmiljøet [...], fordi så er man up to date og frisk og ved, hvad der foregår på en scene. Det ændrer sig også løbende. Jeg mener, at musikundervisning skal baseres på at spille live. Det er udgangspunktet. Dog ikke sagt på den måde, at man ikke skal komme til skolen, hvis man bare gerne vil bruge det hjemmefra,” uddyber Roan.

At musikken skal bruges live og i sammenspil udmønter sig også i en klassisk sommerafslutning, som det er tilfældet ved mange af de kommunale musikskoler.

Music’scools version tager dog inspiration fra freelance miljøet – hvilket for nogle måske kan være lidt grænseoverskridende. De afholder deres afslutning som en sommerjam.

Roan forklarer, at sommerjam-konceptet begynder allerede i januar, hvor der udarbejdes en liste med forskellige sange, som lærerne har udvalgt. De elever, der vurderes at være klar – og her er der plads til mange niveauer – bliver spurgt, om de vil deltage.

Herefter går de i gang med at øve sig frem mod sommeren i samarbejde med deres lærer.

Det særlige ved sommerjam er, at ingen øver sammen på forhånd. Eleverne øver hver især med deres lærer, og først på dagen mødes alle på scenen for at spille sangen sammen.

“Det er meget sådan lidt freelance-musiker-agtigt [...] 1, 2, 3, 4 – og så er det bare at give den gas,” fortæller Roan.

Fremtiden for de private musikskoler

I disse år gør kulturpolitikken meget for at få musikken tilbage i centrum, blandt andet med morgensangskampagnen fra kulturminister Jakob Engel-Schmidt og pianist Phillip Faber. Musik anses som et stærkt element i at fremme både fællesskab og mental trivsel.

Hos Music'scool deler Roan ambitionen om at fastholde børn og unges interesse og skabe varige relationer til musikken. Han understreger, at vi befinder os i en tid, hvor kampen om de unges opmærksomhed er hårdere end nogensinde, og at passionen og nærværet måske er det stærkeste kort, en privat musikskole kan spille. Men det skal også sælges og drives, samtidig med at man selv underviser i trommer.

Dertil bliver undervisningen udfordret og erstattet af YouTube-instruktionsvideoer, og på sigt vil kunstig intelligens sikkert også blive mere anvendt som skræd-

dersyede løsninger til den enkelte elev. Dette skræmmer dog ikke Roan, for han tror på, at "musik handler om at skabe noget selv frem for at trykke på en knap og generere en sang. Der ligger en særlig energi i at skabe noget selv."

Det, der i øjeblikket bekymrer den lille, privatdrevne musikskole mest, er den nye EU-lovgivning om moms på privat undervisning – for eksempel inden for fitness og nu også musik, i hvert fald når det gælder voksne. De nye regler vil komme til at påvirke både priserne og – ikke mindst – det administrative arbejde. For at lade musikken spille, har Roan valgt at reglerne heller ikke på nuværende tidspunkt skal ændre priserne for dem over 30 år. Indtil der er mere afklaring om konsekvenserne, fortsætter Roan ufortrødent med at skabe rammerne for både børn og voksne, der drømmer om at spille musik – og rocke deres tilværelse.

Caroline har landet sin første forlagskontrakt med historisk roman om årene op til grevens fejde

Underviser Roan Segers har banket sin egen private musikskole op fra bunden. En rejse der ikke kun har budt på sød musik, men også væsentlige udfordringer i det didaktiske marked for dansk musikundervisning.

I begyndelsen af 1500 tallet er Danmark et stordømme. Vi har gennem Kalmarunionen opnået stærk kontrol med Sverige og Norge i nord og hertugdømmerne Slesvig-Holsten i syd, mens magten er grundigt stadfæstet mellem en treenighed af kongen, rigsrådet og den katolske kirke.

Brikkerne er dog i gang med at flytte sig, og alle parter ønsker mere egenrådighed. Blot få årtier senere er alt kaos.

Kong Christian d. 2 vil ikke længere ligge under for rigsrådet og beslutter til skræk og advarsel at halshugge halvdel af den svenske adel – en blodig handling der afskrækker betydningsfulde adelsmænd og biskopper. De tvinger herskeren i eksil for selv at udpege en ny konge. Samtidig rystes den katolske kirkes dominans for første gang i århundreder, da Martin Luther slår 95 teser op i Wittenberg og blæser startsignal til Reformationen og den protestantiske tros indtog.

Som om det ikke var nok, vil Sverige også løsrive sig. Danmark oplever på én gang en borgerkrig og klassekamp (kaldet Grevens Fejde), et religionsopgør og sammenbruddet af den geopolitiske union.

Det kan næsten ikke blive mere dramatisk. Det er denne historiske tid, forfatter Caroline Thrane skildrer i sin forlagsdebut.

Et oversat kapitel bliver til en hel roman

”Middelalderen er en vildt spændende periode af Danmarkshistorien.

Det er ligesom at træde ind i en eventyrtid med masser af drama lig ’Game of Thrones’. Intet under at Tolkien og andre forfattere har draget meget inspiration fra perioden. Men store dele af middelalderen er også ret oversat. Herhjemme overskygges den af vikingetiden og 2. Verdenskrig, som vi ofte hører om,” beretter Caroline Thrane.

Hun er 28 år og arbejder til dagligt som forfatter i konforfællesskabet Villa Kultur på Østerbro og som guide ved Frilandsmuseet i Kongens Lyngby.

Caroline har i år opnået det, som mange bognørder, forfatterspirer og kreative sjæle drømmer inderligt om. Hun har underskrevet sin allerførste litterære kontrakt med et etableret forlag. I foråret var hun til møde med People’s og fik solgt sin roman med arbejdstitlen ”Jerntid”.

Som artikeloverskriften henter, så handler fortællingen faktisk ikke direkte om Grevens Fejde, men i stedet årene op til 1534. Tiden hvor alle spændingerne opbygges, og kimen til dramaet skabes mellem magtfulde mænd og kvinder.

Med en bachelor i religionshistorie fra Københavns Universitet i ryggen kunne Caroline Thrane snildt have valgt at udgive en akademisk afhandling eller en faglitterær bog. Så ville ordene dog kun nå en meget begrænset læserskare, understreger hun.

”Jeg kommer bredere ud med fiktion end faglitteratur. Drømmen er at kunne underholde publikum og samtidig skabe en forståelse for vores lands historie. Reformationen er en periode, der i høj grad har formet vores moderne samfund.”

I det skønlitterære format researcher Caroline på rigtige dalevende personer. Forfatterens fornemmeste opgave er at vække dem til live, formidle dem som karakterer med følelser og oplevelser og fylde de huller ud i deres liv, som mangler i historiebøgerne. Man piller, indrømmer Caroline, ved grænsen mellem det virkelige og opdigtede.

Ti år med blod, sved og hekserier

Det var vigtigt at have en kvinde med som en af bogens tre hovedkarakterer. For selvom Middelalderen var styret af mænd, sad der også indflydelsesrige kvinder og trak i de politiske tråde bag scenetæppet.

En af dem var Sigbrit Villoms, også kaldet Mor Sigbrit.

Som kong Christian d. 2's rådgiver opnåede hun relativt meget magt over det danske kongerige. Historieskrivningen har altid centreret sig om mænd. Men nogle kvinder havde også agens og formåede at gribe magten. Derfor har Caroline valgt at skrive om Mor Sigbrit i romanen, som også får Sten Sture den yngre og Christian 3. som hovedpersoner

Før 'Jerntid' blev solgt til People's arbejdede Caroline Thrane på en historisk roman om hekseprocesser i Køge i starten af 1600 tallet. Manuskriptet tog flere år at lave, og da det endelig var færdigt, var hekse pludseligt poppet frem overalt i populærkulturen.

”Da jeg startede i 2014, blev der ikke snakket særlig meget

om hekse. Men sidenhen har de vundet frem i film, tv-serier og medier. Jeg følte, at det havde mistet relevans, og at mit arbejde blev et ekko af noget, andre allerede havde gjort.”

Det kan være barskt at lægge flere års arbejde og hundredvis af skrevne sider til side. Caroline Thrane kender alt for godt til processen, da hun har hele seks færdige manuskripter i skrivebordsskuffen. I ti år har hun arbejdet benhårdt på at lande en forlagsaftale med en skønlitterær roman.

Undervejs har hun fået mange afslag. Man skal virkelig ville det for at fortsætte kampen, når flere måneders passion og arbejde resulterer i et blankt nej – igen og igen. Uden en begrundelse eller opmuntrende ord med på vejen. Især når hver eneste ansøgning til et forlag indeholder minimum en synopsis eller et fuldt manuskript samt et målrettet følgebrev, hvor man fortæller om sig selv, sit værk, og hvordan det passer ind på bogmarkedet. Men man skal ikke lade sig slå ud af afslagene. De er almindelige, og alle får dem.

“Et af de bedste råd jeg har fået gennem tiden er, at man ikke skal give op. Det er viljen til at fortsætte, der skiller fårene fra bukkene,” siger Caroline med henblik på at opmuntre andre forfattere.

Skriveriet i første række

Caroline Thranes roman udkommer i foråret 2027.

Frem til da skal hun udarbejde hver af bogens fire akter og sende teksterne løbende til sin redaktør. Som forfatter får man normalt et engangsbeløb som forskud og derefter en procentsats af salget (royalties), når bøgerne er udgivet. Ved siden af har Caroline en fast skrivegruppe, som hun får feedback fra hver anden uge

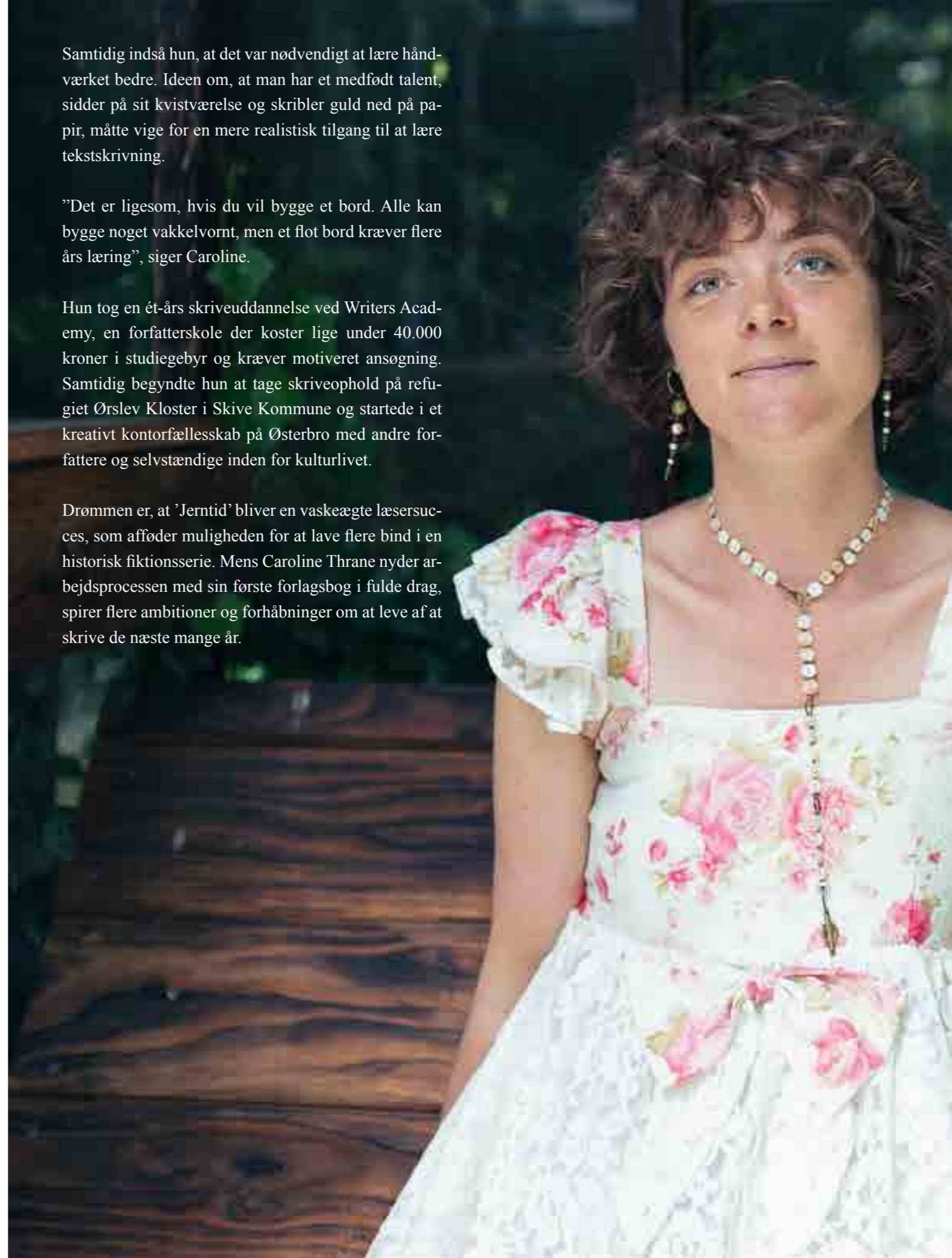
Noget af det bedste ved at have landet en forlagskontrakt er at kunne sætte skriveriet i første række, fortæller Caroline. Igennem årene har det været udfordrende at finde tid – ved siden af fuldtidsstudie, lønnet arbejde og frivilligt arbejde, familie, venner og kæreste.

Samtidig indså hun, at det var nødvendigt at lære håndværket bedre. Ideen om, at man har et medfødt talent, sidder på sit kvistværelse og skribler guld ned på papir, måtte vige for en mere realistisk tilgang til at lære tekstskrivning.

”Det er ligesom, hvis du vil bygge et bord. Alle kan bygge noget vakkelt, men et flot bord kræver flere års læring”, siger Caroline.

Hun tog en ét-års skriveuddannelse ved Writers Academy, en forfatterskole der koster lige under 40.000 kroner i studiegebyr og kræver motiveret ansøgning. Samtidig begyndte hun at tage skriveophold på refugiet Ørslev Kloster i Skive Kommune og startede i et kreativt kontorfællesskab på Østerbro med andre forfattere og selvstændige inden for kulturlivet.

Drømmen er, at 'Jerntid' bliver en vaskeægte læsersucces, som afføder muligheden for at lave flere bind i en historisk fiktionsserie. Mens Caroline Thrane nyder arbejdsprocessen med sin første forlagsbog i fulde drag, spirer flere ambitioner og forhåbninger om at leve af at skrive de næste mange år.

YOUR LOGO

STØT MEDIET OG FÅ >>>>>>
DIN REKLAME HER

LÆS MERE PÅ KULTURFORM.DK

www.yourwebsite.com

ANNONCER
 MED KULTURFORM

FÅ DIN
 ANNONCE HER

STØT KULTUREN

DIN ANNONCE

TILPASSET DIN FORRETNING

SÅ DU STÅR UD

LÆS MERE PÅ
 KULTURFORM.DK

ROYAL CARS
 RENT CAR VILKØR

1K+ HAPPY
 COLLECTION

2.1K+ PREMIUM
 COLLECTION

130+ BRAND &
 TYPE CAR

REKLAME

STØT KULTURFORM OG FÅ DIN
 ANNONCE I MAGASINET
 OG/ ELLER PÅ VORES
 HJEMMESIDE

Musical | Ungdomskultur

Original musical giver scene til ungdommens egen fortælling om ensomhed og fællesskab

Instruktør Pelle Koppel og manuskriptforfatter Sofie Riis Endahl bygger samarbejdsbro i Teater V's poppede efterårsmusical Pixie om gymnasieelevers hæsblæsende kamp for at følge gruppen – med risiko for at blive ladt alene på perronen.

”Det stikker af. Fuck dig for at være alt det, hun vil ha’. Fuck mig, hvorfor ka’ jeg ikk’ la’ hende være? Gå i seng og lade jer to ligge her.

Sådan lyder det dramatiske midterstykke i ungdomsmusicalen Pixie, da gymnasie-vennegruppens fem disciple for et partymoment spredes for alle vinde og konfronteres med en form for afmagt og manglende kontrol over deres indre følelsesliv. En central tematik i det fiktive demografiske område ’Egerød’, hvor publikum følger karaktererne Pixie, Sokrates, Jesus, og Tove, anført af Dronningen.

De har en mildest talt eksperimenterende tilgang til både studenterliv og seksualitet.

Hovedkarakteren Pixie, hvis borgerlige navn er Emma, er vores anker i en fortælling om oplevelsen af identitet og de toneangivende unge år, hvor alt er på spil for at finde den. Hovedpersonen starter fortællingen som en ’kedelig’ tolvtales-mus. Men da hun joiner vennegruppen, sletter hun sin personlighed for at blive til en pink-håret Pixie-udgave af sig selv i visheden om, at hun har magt til at kæmpe for identitetsbefrielse og gøre lige, hvad hun vil. En mission, der desværre ender med at kappe over, da Pixie ender med at slå hjernen helt fra og blindt gør alt for, at de andre kan lide hende. Musicalen spillede på Teater V i Valby i fire uger fra medio september til start oktober, men holdet bag har allerede besluttet at genopsætte stykket i 2026. Handlingen bygger på den Politiken-nominerede ungdomsroman ”Pixie lever stadig” fra forfatter Sofie Riis Endahl. Hun er også manuskriptforfatter og komponist på projektet.

Oversættelse af ungdomsroman til musical

Sofie har sammen med Teater V’s instruktør og teaterleder Pelle Koppel stået for at vælge et ungt ensemble på fem skuespillere i starten af 20’erne og opsætte forestillingen fra bunden – fra scenografi over noder til replikker. Det krævede en del at oversætte et skriftligt værk til en to-timers forestilling med højt tempo og fængende tracks, fortæller Sofie.

”Vores største opgave var at løse casting-processen. Jeg var så nervøs for, om vi kunne sætte det rigtige hold,” siger den 25-årige musical-debuterende komponist.

For hende var det vigtigt at lave et åbent casting call, så også ufaglærte sangere potentielt kunne komme på rollelisten.

Processen omfattede i alt 36 auditions og endte med at være meget ressourcekrævende. Der var sat 20 minutter af til, at hver sanger kunne performe flere gange individuelt og en time som ensemble. Alligevel valgte Sofie og Pelle fem kandidater med en formel sanguddannelse. Komplexiteten i noderne var stor, så der var brug for folk med formel træning og musical-kilometer i benene. Men det var vigtigt at give alle en chance for at vise, hvad de kan, fortæller manuskriptforfatteren.

Sofie Riis Endahl og Pelle Koppel har arbejdet sammen på Pixie forestillingen i årevis. Allerede tilbage i maj 2023 udviklede de historien, og i sommeren 2024 spillede duoen de første 45 minutter som en ’reading’ (fremførelse) af sangene på Østre Gasværk. Herefter besluttede Valby-teaterdirektøren at opsætte stykket i fuld skala. Det var alfa og omega at have en leder med så meget erfaring og is i maven, de gange hun selv er gået i panik i processen, understreger Sofie. Også selvom det var en lang personlig proces at give slip og stole på instruktøren.

”Helt Løvens Hule-agtigt har vi et rigtig godt hold med forskellige kompetencer. Jeg kom ind og vidste en masse om ungdommen og musicals, mens Pelle har haft årtier til at dygtiggøre sig inden for teaterverdenen og kan påtage sig instruktørrollen,” siger hun og tilføjer, at teaterdirektøren havde sin egne visioner med forestillingens iscenesættelse. For eksempel valgte Pelle Koppel at gøre de fem karakterer mere fabelagtige og arketypiske. Dronningen blev stilet som en heks, Pixie som prinsesse, mens Jesus var den flotte ridder. Alt sammen for at skære lidt i den litterære kompleksitet og skabe et samspil, der var dynamisk og nemt at afkode på scenen.

Teateret som spejl på udviklende fællesskaber

Det er bestemt ikke første gang, at Teater V satser på et ungdomsprojekt med folk i 20’erne som de drivende kunstneriske kræfter. I 2022 vandt de en Reumert for ’Årets bedste børne- og ungdomsforestilling’ for forestillingen

”Til Ungdommen” med biografiske skildringer af teenageres liv. Men det er nyt at arbejde med tematikken i en musikal-kontekst, fortæller den 57-årige teaterleder og instruktør Pelle Koppel. Det har været en længere proces, som har holdet bag fra Aveny T over Fredericia Teater og til Østre Gasværk, før instruktøren til sidst valgte selv at opsætte det. Ultimativt fordi han synes, at Sofie Riis Endahls ungdommelige manuskript talte til ham og forhåbentligt også en generation af teenagere og unge voksne. Målet er dog ikke at segmentere publikum for meget, men at få folk til at mødes på tværs af generationer om en god historie.

”Melodierne handler om noget almenmenneskeligt, nemlig det at være ensom og gerne ville høre til i fællesskabet. Det kan jeg relatere til,” uddyber Pelle og fortæller, at selvom musicals er teatraliske af natur, handler det om at finde ind til grundfølelser, som folk kan genkende sig selv i. På teateret har de fået rigtig positiv respons på Pixie fra både unge og gamle. Halvdelen af de besøgende gæster har også været gymnasieklasser, hvor tematikken rammer klokkeklart. Spørger man Pelle Koppel, er det dog til at mærke, hvordan teater for børn og unge generelt står svagere i 2025.

Der er blevet skåret i prioriteringen af de kunstneriske fag og økonomien til kulturudflugter, hvilket smitter af på de skrå brædder. Af den grund er det kærkomment med en scenekunstreform i finansloven 2026, som blandt andet skal tilgodese teater målrettet yngre målgrupper.

Ifølge Pelle kan det at opleve teater live give en værdifuld forståelse for fællesskab.

”Scenen afspejler virkeligheden, hvor unge kan bruge kunsten til at drive personlig udvikling. Teater er en samarbejdsproces, hvor man sammen giver hinanden rum og plads. Det er god læring, som man kan blive inspireret af og bruge i sit liv fra en tidlig alder,” mener han. Studentermusicalen Pixie kørte i knap en måned. Det er standardprocedure at teste et stykke af i den tidsperiode og genopsætte, hvis det er en succes. Teater V er offentligt støttet fire år af gangen fra både kommunen og staten, så der er råd til at producere forskellige typer af forestillinger. Hvert andet år laver de en debutkonkurrence, hvor aspirerende manusforfattere kan indsende et script.

Spadestik til skandinavisk musicaleventyr

Pixie udgør en kærkommen form for original og vedkommende musical i småskala på den danske scene. Det mener sanger og skuespiller Mira Andrea Balloli, som spillede hele to roller i stykket – henholdsvis den refleksive barndomsveninde KalinDa og vennegruppens klimabevidste medlem Tove.

Hun er uddannet fra Den Danske Scenekunstscole i Fredericia i 2023 med et bachelorprojekt om musicalgenren i Skandinavien. Siden har Mira selv haft flere roller i større opsætninger som Sister Act og Anastasia på Det Ny Teater.

”Jeg har nærmest aldrig oplevet en ungdomsmusical sat så professionelt op. Det er virkelig vigtigt, fordi det åbner genren op for en ny gruppe af mennesker,” argumenterer den 26-årige sanger og skuespiller. Hun hylder Pixie af flere årsager.

Der er stort behov for at lave noget ungt, som afspejler nutiden inden for musicals. Ellers bliver vi ved med at vende tilbage til Grease, som de fleste har et nostalgisk forhold til på grund af deres forældre, men som næppe kan klandres for at være nutidig eller aktuel, mener hun.

Problemet med industrien er, at det normalt er utrolig dyrt at sætte musicalproduktioner op.

Af den grund satser producenter og sponsorer i branchen på de kendte klassikere, som de ved kan trække et ældre og købestærkt publikum i teatret. Der tages lige så stille chancer ved lokale teatre, men udviklingen mangler i de større teatre som Det Kongelige og egnsteatrene, mener Mira Andrea Balloli.

Det er synd, at vi stadig anno 2025 i Skandinavien trækker på gennemtæskede, amerikansk-dominerede traditioner inden for musicalgenren.

Pixie har i kontrast været et friskt pust, og med billetpriser på 40 – 195 kroner kan mange være med. De har til gengæld været et lille team, som har skullet skabe storslåede numre i en mindre geografisk sal og uden ekstravagante kostumer, orkestergrav eller store korsymfonier.

Musicalen har kun fem skuespillere, og scenografien er minimalistisk, men effektiv med et baggrundslærred og kasser på scenen samt lys og backing tracks til sangene. Men den holdånd og samhørighedsfølelse, der kan ”blæse en bageover” ved de store produktioner, findes også i det små, mener Mira.

”Det var meget interessant at være i et rum med så mange forskellige forventninger og erfaringer, fordi vi skabte noget helt nyt. På den måde var der frit spil, og alle var nysgerrige,” siger hun om processen.

Pixie er en original musical til det danske katalog, og det glæder instruktøren Pelle Koppel at fortælle, at forestillingen skal på turné landet over i 2026.

Leder

Journalistisk magasin eller kunstnerisk promoveringsplatform?

Denne leder er skrevet af indholdsredaktør og journalist Mie Olsen. Vi udgiver løbende indblik og refleksioner fra redaktionen for at dele magasinets rejse med læserne og åbne op for med-inputs.

Mie Olsen
Stifter af Kulturform

Hvor går grænsen mellem eksponering og historie? Det er en hovedovervejelse for mig i disse spæde opstartstider af Kulturform.

Jeg er stolt af vores første artikler, fordi de har en faglig dybde og en omtanke for personen og emnet i centrum for historien. De er lavet 'pro bono', uden støtte eller andre forventninger, end dem Christian og jeg stiller os selv.

På indholdssiden er de meget klare: Vi ønsker at lave historier om mennesker, der bidrager til kunst og kulturlivet med fokus på deres drivkraft, metoder og faglige rejse. Artiklerne nærder skabelsesprocesser og hylder milepæle – men trækker selvfølgelig også udfordringer og benspænd frem i lyset.

Hvad arbejder du med? Hvordan gør du? Hvad lærte I undervejs? Hvem har hjulpet dig? Hvorfor dedikerer I jeres tid og livsgejst til kunst? Hvornår begyndte det? Hvorfor skal andre høre historien?

Sådanne spørgsmål søger vi svar på ude i felten. Og vinklen? Den former sig "as we go" og er mere rummelig, blød og beskrivende, end den er forklarende, kritisk eller undersøgende.

En antropologisk forankring

Det minder lige så meget om en antropologisk (læren om mennesket) som en journalistisk (formidling af information) tilgang. Lad det være stikordene til at varedeklare, at jeg selv med en bachelor i antropologi ved Moesgaard Museum og en kandidatgrad i journalistik fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole (DMJX) har et fagligt ben i begge lejre.

Jeg har lært at lave dybdegående og kvalitative interviews for at undersøge og kortlægge menneskelig kultur i alt dens nuancerigdom og kompleksitet, der i øvrigt ikke lader sig reducere til en overskrift eller hovedpointe. I hvert fald ikke uden mindst ti delkonklusioner. At investere mig selv i et emne og inddrage subjektive og fænomenologiske (oplevelsesbetingede) observationer med en dyb respekt for, at man aldrig kan være 100 procent objektiv og adskille afsenderen fra budskabet.

“Mennesker er nysgerrige på andre mennesker.

På journaliststudiet har jeg mestret samfundskritiske og oplysende historier baseret på klassiske metoder som faktatjek, kildekritik, præcision i sprogbrug, en klar selektion i vinkel (der står 100 procent skarpt i rubrikken) og gennemsigthed for læserne. Det er i sidste ende dem, der skal bruge information til at danne deres egen mening og deltage i den offentlige debat.

De to tilgange reflekterer og supplerer hinanden perfekt. Derfor bliver de også parret i diverse former for narrativ journalistik, reportager, long-reads, dokumentariske greb osv. Det er ikke nyt.

Men i forhold til Kulturform, er det første gang, at jeg i mit professionelle virke har bevæget mig i så mudret et grænseland mellem de to. Og det stiller spørgsmål til tre grundlæggende søjler inden for al historiefortælling: Kilde, vinkel og værdi.

Det subjektive nedslag med objektiv relevans

Rubrikken indikerer, at 'slaget' står mellem den ene eller den anden lejr. Det er så spørgsmålet.

Kulturform har indtil nu givet kunstnerne stort ejerskab over deres historie – i flere tilfælde er der faktisk kun én kilde. Det betyder også, at der ikke er 'clashes', kontraster eller forskellige point of views på et bestemt emne – i stedet bliver historierne personbårne. Indrømmet kan selv det at bruge ordet "kilde" virke lidt fjernt fra vores måde at samtale-interviewe folk og gå til dem med en nysgerrig og begejstret tilgang. Det resulterer også i artikler, der på visse måder promoverer hovedpersonerne.

Hvis man altså holder sig til ordets ordbogsdefinition, nemlig at "fremme eller hjælpe" dem. Vi gør det selvfølgelig ikke ukritisk. Der ligger et fair benarbejde i at vælge vinkel, en klar struktur og præsentation af informationsbidderne, sætte det kunstneriske emne i ramme, følge op med spørgsmål (også de kritiske) OG ikke mindst; bruge en beskrivende, forklarende og nuancerende ordlyd men aldrig en anmeldende, vurderende eller opfordrende.

Det slår mig, at der i det hyper subjektive, jo mere lokalt og konkret forankret det er, findes en bredere appel og en objektiv relevans, måske alene gennem identifikation og indlevelse. På nogle måder minder det mig om dengang, jeg selv læste long-reads om skovhuggere i Oregon – et emne der næsten ikke kunne ligge længere fra min egen hverdag. Men historierne var fortalt ærligt og tålmodigt – og mennesker er nysgerrige på andre mennesker. Når det kommer til aktørerne i Kulturform: Ja, vi vil have dem frem i lyset, ud over stepperne, råbe over hustagene. Men vi gør det med en journalistisk metode, og maskineriet kører på damp fra en lille dedikeret redaktion, der nøje overvejer fakta, og hvordan vi kan tage læseren i hånden.

Accept af den spæde start

Og vi er kun lige begyndt med Kulturform. Med tiden kommer der uden tvivl mindre personbårne historier. Det gibber allerede i mig for at etablere nogle faste journalis-

tiske formater på forhånd, sætte en ramme, lukke ned for det famlende og søgende.

Portræt er ét format. Proces eller reportage kan være et andet. Baggrund kan være et tredje.

Jeg skal næsten binde hænderne for at lade være. For det er alligevel gået op for mig, at Kulturform skal turde at være lige så kreativt og ambitiøst, som de kunstnere vi beskriver. Vi skal ikke lade os styre af prædefinerede bokse og valg, men lade magasinet forme sig hen ad vejen.

Mærke efter hvad der virker naturligt og intuitivt. Og tro på, at der sagtens kan være en rød tråd på tværs af vores journalistiske dækning, selvom vi ikke varedeklarer med de traditionelle værktøjer. Denne leder er et godt eksempel Lederformatet blev startet af lyst, og fordi vi synes, at det var nødvendigt, at læserne lærte os at kende. Vi åbner op for input og viser vasketøjet. Måske kan andre blive inspireret af vores rejse, og få modet til selv at starte deres projekter?

Her til sidst er det som om, at den ellers skarpskårne rubrik falder lidt fra hinanden. Jeg kan ikke helt sætte præcist ord på hvorfor. Måske er kontrasterne trukket for skarpt op, ellers er svaret for klogt til spørgsmålet. Én ting er dog sikker: Vi vil fortsætte med at forholde os kritisk og åbent til Kulturform som magasin, medspiller i kulturlandskabet og innovationsprojekt. Og vi glæder os til at inddrage flere mennesker i produktionen af historier med seje, dygtige og inspirerende kulturaktører.

Hvem er Mie Olsen?

- Født 1991, Silkeborg.
- Selvstændig journalist og skribent i M. O. Kommunikation.
- Har en kandidat i international journalistik og bachelor i antropologi.
- Næsten 200 udgivelser i danske og internationale medier.

★★★★

"THE NARRATIVE FLOW KEPT ME INVESTED, WHILE THE PERFORMANCES WERE NOTHING SHORT OF BRILLIANT." THE SCREEN REVIEW

TOM THOMPSON JACK WILESTON

FÅ DIN

ANNONCE

MED I VORES TRYKTE MAGASIN

Director by JACK SUN Colonel by MARY JANE
Film Crew by CARL WEST Makeup Artist by BETH STAR
Producer by ALICE TURNER Editor by SARA PARK
Casting Director by CHRISTOPHER FOX

CHAT CHANNEL [spotify.com](https://open.spotify.com) **AUGUST 6**

Vores Sponsorer

LOGO

DIT
LOGO

LOGO

